

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 lutego 2024 r.
sprawy **D. N.**
uniewinnionego od czynu z art. 284 § 2 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku
z dnia 23 czerwca 2023 r., sygn. akt VI Ka 139/23
utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju
z dnia 13 października 2022 r., sygn. akt II K 238/20

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć oskarżyciela posiłkowego K. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju z dnia 13 października 2022 r., sygn. akt II K 238/20, uniewinniono D.N. od popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu z art. 284 § 2 k.k.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez pełnomocników oskarżyciela posiłkowego, wyrokiem Sądu Okręgowego w Rybniku z dnia 23 czerwca 2023 r., sygn. akt VI Ka 139/23, utrzymano w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego K. S., w całości na niekorzyść skazanego i zarzucając:

„- rażące naruszenie prawa procesowego, a to art. 433§2 K.p.k. oraz art. 457§3 K.p.k. poprzez ich niezastosowanie polegające na braku poddania przez Sąd Okręgowy w Rybniku należytej kontroli instancyjnej w zakresie prawidłowości oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, stanowiącej zarzut obu apelacji pełnomocników pokrzywdzonego polegające na niewskazaniu czym kierował się Sąd Okręgowy uznając zarzuty apelacji za niezasadne i braku wskazania w uzasadnieniu wyroku dlaczego dokonana przez Sąd I instancji błędna ocena materiału dowodowego została zaaprobowana poprzez uznanie, że wyjaśnienia oskarżonego są w pełni wiarygodne, natomiast zeznania pokrzywdzonego oraz świadków I. K. -Ś., G. R. i K. G. -R. są niewiarygodne pomimo ich zgodności z dowodami z dokumentów, takich jak protokół z przeglądu wyposażania i stanu technicznego z 22.05.2018 r., protokół z przeglądu wyposażenia i stanu technicznego z dnia 19 października 2018 r., zdjęć obiektu przedłożonych przez pokrzywdzonego K. S. obrazujących stan przedmiotowego obiektu zarówno w 2015 r., jak i w czasie przeglądu z 2018 r. oraz po przejęciu obiektu w lipcu 2019 r., podczas gdy prawidłowa ocena tych dowodów winna prowadzić do wniosku, że doszło do przywłaszczenia wszystkich lub części ruchomości stanowiących wyposażenie przedmiotu dzierżawy na szkodę pokrzywdzonego, co zostało szczegółowo podniesione w apelacjach pełnomocników pokrzywdzonego, a co zostało przez Sąd Okręgowy rozpoznane wybiórczo i powierzchownie, odnosząc się - tak samo jak Sąd Rejonowy wyłącznie do części ruchomości, a nie wszystkich ruchomości objętych zarzutem, do czego Sąd był zobligowany na podstawie podniesionych w apelacjach zarzutów;

- rażące naruszenie prawa procesowego, a to art. 2§2 K.p.k., art. 7 K.p.k., art. 8 K.p.k. oraz art. 410 K.p.k., art. 433§2 K.p.k., a także art. 457§3 K.p.k. poprzez ich niezastosowanie polegające na braku poddania przez Sąd Rejonowy w

Jastrzębiu-Zdrój swobodnej ocenie dowodów zgromadzonych w postępowaniu, co odnosi się w szczególności do dowodów z dokumentów: protokół z przeglądu wyposażenia i stanu technicznego z 22.05.2018 r., protokół z przeglądu wyposażenia i stanu technicznego z dnia 19 października 2018 r., zdjęć obiektu przedłożonych przez pokrzywdzonego K. S. obrazujących stan przedmiotowego obiektu zarówno w 2015 r., jak i w czasie przeglądu z 2018 r. oraz po przejęciu obiektu w lipcu 2019 r., oraz dokonaniu przez Sąd Okręgowy nienależytej kontroli apelacyjnej aprobowanej taki stan rzeczy, a polegający na niewskazaniu czym kierował się Sąd Okręgowy uznając zarzuty i wnioski apelacji pełnomocników pokrzywdzonego za niezasadne i braku rzetelnego wskazania w uzasadnieniu wyroku dlaczego taką ocenę dowodową Sąd Okręgowy uznał za właściwą, podczas gdy prawidłowe zastosowanie tych przepisów powinno prowadzić do rozstrzygnięcia zarzutów samodzielnie;

- rażące naruszenie prawa procesowego, a to art. 2§2 K.p.k., art. 7 K.p.k., a także art. 457§3 K.p.k. oraz art.433§2 K.p.k. poprzez ich niezastosowanie polegające na braku poddania należytej ocenie zeznań pokrzywdzonego K.S. oraz dowodów z dokumentów potwierdzających składniki majątkowe będące przedmiotem dzierżawy oraz protokołów przeglądów wyposażenia i stanu technicznego dzierżawanego budynku z 22 maja 2018 r. i 19 października 2018 r. oraz spisu inwentarza sporządzanego po zakończeniu umowy dzierżawy i wybiórcze ocenienie tych dowodów przez odniesienie się tylko do części ruchomości, a nie wszystkich objętych zarzutem i niewskazaniu czym kierował się Sąd Okręgowy w Rybniku aprobować ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy w Jastrzębiu-Zdrój oraz braku wskazania w uzasadnieniu wyroku dlaczego taką ocenę dowodową Sąd Okręgowy uznał za właściwą, podczas gdy prawidłowe zastosowanie tych przepisów powinno prowadzić przede wszystkim do poddania ocenie zeznań świadków złożonych w niniejszej sprawie zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów i zasadą bezpośredniości i krytycznej ocenie dowodów przez sąd odwoławczy skutkującą zmianą ustaleń faktycznych, które to naruszenia mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia”.

Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania Sądowi II instancji.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w Jastrzębiu-Zdroju wniósł o uznanie kasacji za oczywiście bezzasadną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Podnoszone w kasacji zarzuty muszą wskazywać na rażące naruszenie prawa, do którego doszło w postępowaniu odwoławczym, co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego we wniesionej kasacji wad o takim charakterze nie wykazał.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu sformułowanego w petitum kasacji wskazać należy, że wbrew stanowisku skarżącego Sąd odwoławczy odniósł się do zarzutów apelacyjnych ze sfery oceny dowodów w sposób szczegółowy i rzetelny, w tym do świadków I. K. -Ś., G. R. i K. G. -R. oraz dowodów z dokumentów (s. 6, 8, 9-10 uzasadnienia). Wprawdzie w treści uzasadnienia orzeczenia Sądu odwoławczego brakuje bezpośredniego odniesienia się do wyjaśnień oskarżonego i zeznań pokrzywdzonego, ale Sąd ten zweryfikował wersje obu stron postępowania, rzetelnie odnosząc się do materiału dowodowego w sprawie. Szczegółowej oceny dowodów dokonał również Sąd I instancji w części 1.1 i 1.2 swojego uzasadnienia. Pełnomocnik poprzez wskazany zarzut polemizuje z oceną dowodów dokonaną przez Sąd I instancji, a zaaprobowaną przez Sąd II instancji, nie wykazując wad tej oceny, lecz przedstawiając własną, subiektywną analizę materiału zgromadzonego w aktach sprawy, co nie jest wystarczające do podważenia prawomocnego wyroku uniewinniającego.

Kolejne zarzuty kasacji, ponownie kwestionujące ocenę dowodów, z tożsamych powodów należało uznać za oczywiście bezzasadne. Odnosnie do dowodów z dokumentów Sąd II instancji wypowiedział się na s. 9-10 swojego uzasadnienia. Kwestionowane w uzasadnieniu kasacji „mylenie stron postępowania” poprzez wskazanie braku podpisu „pokrzywdzonego” na jednym z protokołów zamiast oskarżonego, nie dowodzi nierzetelności kontroli odwoławczej. Sąd ustosunkował się zarówno do protokołów z wyposażenia hotelu, jak i do zdjęć obiektu złożonych w toku postępowania. To zaś, że Sąd odwoławczy nie analizował drobiazgowo spisu poszczególnych przedmiotów, których przywłaszczenie zarzucono oskarżonemu, nie dowodzi nierzetelnej kontroli odwoławczej. Tym zajął się biegły sądowy R. C. i uwidoczniał w swojej opinii (k. 505-549), którą Sąd poddał analizie (s. 9 uzasadnienia). Wprawdzie brakuje bezpośredniego odniesienia się do zeznań pokrzywdzonego K.S., ale Sąd Okręgowy umotywował swoją decyzję odnosząc się do zebranego w sprawie materiału przez pryzmat argumentacji pokrzywdzonego i dowodów przez niego przedstawionych w postępowaniu, co dowodzi uwzględnienia argumentacji obu stron sporu.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji pełnomocnika, jako oczywiście bezzasadnej.

O kosztach orzeczono zgodnie z ogólną regułą wynikającą z art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[PGW]

[a!]